

Izhaaja
dvakrat na mesec
ter stane za vse
leto 1 K 60 vin.,
za pol leta 1 K.

Naročnina in inserati
blagovoliijo naj se
poslati upravnistvu
„Rodoljuba“ v Lju-
bljani, vsi spisi in
dopisi pa uredni-
štvu „Rodoljuba“.

RODOLJUB

Za oznamila
plačuje se od štiri-
stopne petit-vrste
16 vin. če se enkrat
tiska; 24 vin. če
se 2krat, in 30 vin.
če se 3krat ali več-
krat tiska.

Pisma izvolijo naj
se frankirati.
Rokopisi se ne
vračajo.

3. štev.

V Ljubljani, dne 5. februarja 1903.

XIII. leto.

Ferjančič v ječi.

»Tolovajstvo v Gočah« spada med najznačilnejše epizode v zgodovini političnih bojov na Kranjskem, kajti tu se je pokazal blagoslovljeni agitator v vsi svoji nagoti, tu se je pokazalo, kako hudoben in nasilen hujskač da je in kako muje dobro tudi najgrje sredstvo samo, da doseže svoj namen.

Menimo, da se še vsakdo spominja detajlov goške afere, kako je goški kurat Ferjančič iz prižnice in iz spovednice ščuval ljudi proti svojim soobčanom naprednega mišljenja, kako je naprednjake slikal kot zavržena bitja in kako je predstavljal kot dobro in Bogu dopadljivo delo, ako se liberalce pobije. Te nečuvane svoje nauke, ki jih je javno, to je s prižnice oznanjal, ne da bi se bila zato zmenila državna oblast in ne da bi se bil zanje zmenil ljubljanski škof, je Ferjančič tudi praktično poskusil izvršiti. Povodom veselice, ki jo je priredilo napredno društvo v hiši sedaj že mrtvega goškega župana g. Žgurja je kurat Ferjančič mobiliziral črno vojsko in vprizoril ž njo tolovajski napad na hišo župana Žgurja ter s farovškega okna podžigal svoje ljudi naj liberalce pobijejo.

Ko se je izvedelo za hudodelstvo, je završelo po celi deželi; vse je bilo skrajno ogorčeno, samo ljubljanski škof se ni ganil in je imel pogum, pustiti tega hudodelca kot dušnega pastirja na Gočah.

Prišla je kazenska obravnava. Ko bi bil škof kurata Ferjančiča pravočasno odstranil iz Goč, bi bila obravnava brez posebnega večjega pomena. Krivci bi prijeli zaslužen kazni in stvar bi bila končana. Toda, ker je škof Ferjančiča pustil v Gočah, je imel ta božji namestnik časa in prilike, obdelovati priče in obdolžene in jih učiti, kako naj pred sodiščem govore, da se ne izve resnica.

Glede udeležbe pri tolovajskem napadu na županovo hišo se je Ferjančič ves izlizal, dasi ni nobene dvoma, da je on glavni krivec, obsojeni kmetje pa so njegove žrtve, ali pri vsej svoji hodočnosti in prekanjenosti se je kurat Ferjančič vendar vjel. Izkazalo se je, da je učil ljudi kako naj po krivem pričaja, izkazalo se je, da jih je učil, kako naj pod prisego lažejo in obsojen je bil zaradi tega na par mesecev ječe.

In zopet je završelo po celi deželi, to pot iz zadoščenja, škof pa se zopet ni ganil in je duhovnika-krivoprisežnika pustil še nadalje v Gočah.

Ko so bile vse pritožbe zaradi obsodbe in kazni odbite, je kurat Ferjančič prosil cesarja za pomiloščenje. To pot pa se je škof ganil in obletal vse mogoče pisarne, da bi izprosil pomiloščenje goškega kurata.

Zaman. Prošnja na cesarja za pomiloščenje je bila odbita in kurat Ferjančič je dobil že pozivnico, da nastopi svojo kazen. Odsedeti jo bo moral v kaznilnici Suben na Gorenjem Avstrijskem, kjer imajo poseben oddelek za hudodelce v talarjih.

To je zadnji prizor iz žaloigre, imenovane »tolovajstvo na Gočah«. Dejstva, ki smo jih navedli, govore cele knjige in postavljajo v pravo luč vso klerikalno stranko in njeno pravo vodstvo. Duhovnik, ki organizira tolovajske napade, ki ščuje fanatizirano ljudstvo na uboj in ki na posled zapeljuje priče h krivi prisegi — to je ilustracija naših razmer, to priča, s kako stranko se moramo bojevati. In proti taki bandi naj bi bil boj z glače rokovicami mogoč?

Sprememba državno-zborskega poslovnika.

Te dni bo avstrijski parlament obračunal s svojim poslovníkom, katesega se dolži za vse neuspehe in neredne zadnjih let. Razun predlagatelj tozadevnih nujnih predlogov se bo oglašilo brezdvomno še vse polno novih svetovalcev, kakor so se taki pojavili med izven parlamentarnimi politiki. Eden izmed zadnjih se oglašja v »N. W. Tagblattu«, ter nasvetuje, naj bi se prepustilo predsedniku, da začasno, n. pr. za 6 mesecev suspendira one določbe poslovnika, vsled katerih je mogoča nagajiva obstrukcija. Tak načrt je bil baje že izdelan za Badenijeve dobe, a se je v odseku opustil. V ta namen naj bi predsednik po potrebi odločeval, ali se za nekaj časa glasuje po imenih, ali se dovoli 10 minutni odmor pri glasovanju in ali se smejo staviti nujne predloge in interpelacije.

Dasi se tedaj peha okoli bolnega poslovnika toliko zdravnikov, vendar ne poznajo prave njegove bolezni. Poslovnik ni provzročitelj nerednosti v parlamentu, temuč nasprotno: ker ni v parlamentu dostojnosti in miru, da bi se ne motilo redno delovanje, pokazal se je poslovnik nezadostnim. Saj tudi v drugih parlamentih nima predsednik večje oblasti, kakor jo določa naš poslovnik, t. j. da pozove govornika k stvari, ali ga ukori, in vendar se niso dogajale v nobenem evropskem parlamentu take nasilnosti, kakor v avstrijskem.

Za vse to pa se ne more dolžiti niti pomanjkljivega parlamenta niti neuglajenosti poslancev. Vzroke je iskati temveč v pomanjkljivi ustavi, ki ne skrbi enako za pravice vseh narodnosti. Cesar pa narodnostnim manjšinam

ne da ustava, to si izkušajo izsiliti v parlamentu. Ker zlepa ne dosežejo, poprimajo se obstrukcije. Z obstrukcijo se mora popravljati vse pomanjkljivosti ustavne odredbe: ona je edino varstvo manjšin.

Klerikalni nemški poslanci, ki so izdelali nujne predloge o spremembi poslovnika, so posebej povdarjali, da je dosedanji poslovnik pomanjkljiv, ker zamore vsaka manjšina z obstrukcijo zadrževati parlament, ne da bi imel predsednik kako sredstvo v odpomoč. To je sicer res, a ravno tako res je, da pač ni nobena stranka v parlamentu, vsaj slovanska ne, ki bi se zatekla k obstrukciji brez istinitega vzroka. Obstrukcija je po poslovníku mogoča tudi v drugih parlamentih. Da pa se drugod le redko ali nikoli dogaja, izvira od tod, ker so drugačne politične razmere, ker navadno ni narodnostnih strank.

Obstrukcija je sicer marsikaj koristnega preprečila v Avstriji, a ne da se zanikati, da je potrebno zlo, v gotovih slučajih edina rešiteljica narodnostnih manjšin. Ako se tem manjšinam odvzame to sredstvo glavnega spominjanja, da smo v Avstriji vsi enakoveljavi, bi pomenilo to zanje popolno razočaranje ter bi bile izročene na milost in nemilost diktaturi večine in vlade. Dokler se tedaj enakopravnost ne jamči drugim potom, bo pač moralo potrebno zlo obstrukcije ostati v poslovníku.

Jugoslovani in brambni predlogi.

Slovanske stranke drž. zbora, ki niso pri prvem branju brambne predloge podale svojih zahtev, izvolile so si pododsek, ki izdela spomenico, v kateri bodo združene vse njihove zahteve v tej stvari. Spomenico izdela dvorni svetnik dr. Ploj. V tej spomenici se zahteva: orožne vaje se ne smejo vršiti ob žetvi in v času, ko so nujna dela v vinogradih; rodbinam rezervistov naj se dovolijo za časa orožne vaje podpore; zastarele kazni, kakor vklepanje v železje in privezovanje naj se odpravijo; predloži naj se takoj novi vojaški kazenski red, ki bo odgovarjal zahtevam pravičnega kaznen. postopanja; ravno tako naj se spremeni zakon o vojaških pripregah in o nastanitvi vojaštva v smislu novih razmer in finančnih koristi dežel; za uvrstitev v nadomestno rezervo naj ne odločuje le srečkanje. Dveletno vojaško službovanje se ne zahteva, ker še baje ni pojasnjen finančni učinek take odredbe.

Hvaležnost nemškega cesarja.

Predsednik pruske zbornice, grof Ballestrem, se je žrtvoval za svojega cesarja. Sicer ni mogel obvarovati cesarja zasluzene kritike, a storil je vse,

da bi preprečil razgovor o znani Kruppovi aferi ter prišel pri tem v navskrižje s poslovníkom in z vsemi svobodomiselnimi strankami. A njegov terorizem je obveljal le, dokler je imel pred seboj navadno filistrske govornike. Ko pa je dobil besedo posl. Bebel, mož, ki presega navadne politike, govoril je tako spretno, da ni v celem svojem govoru niti z besedico omenil Kruppa, a pri tem si privoščil cesarja, njegove dinastije in politike na najbrezobzirnejši način. In grof Ballestrem je moral molčati, dasiravno bi se bil tako rad zastavil za cesarja. Zaključek je bil zanj tako poniževalen, da je moral podati odstavko. No cesar ni pozabil svojega zvestega služabnika. Ker se ni moglo z gotovostjo računati, da bo zopet izvoljen za predsednika, poklical ga je cesar za vsak slučaj v gosposko zbornico. In to dostojanstvo ne velja samo zanj, temuč tudi za njegove moške naslednike brez ozira na — sposobnost. Njegov sin je eden najbogatejših mož na Nemškem, vitez maltezarskega reda, papežev komornik itd. tedaj mož popolnoma po okusu nemškega cesarja.

Domače in razne novice.

— Kaj »Slovenec« vse vé. »Slovenec« poroča te dni, da so protestantje ponudili Ricmanjcem 280.000 goldinarjev, ako prestopijo v protestantizem. »Slovenec« je sicer pred Bogom in pred ljudmi velik lažnjivec, ali da bi se upal tako oslarijo natveziti svojim bralcem, bi res ne bili verjeli. »Slovenec« pa vé še več: da so namreč Ricmanjci to ponudbo odklonili. Že dolgo se nismo tako od srca smejali, kakor pri čitanju te budalosti škofovega lista. Če bi hoteli protestantje žrtvovati po 280.000 gld., da bi pridobili kakih 500 revnih ljudi, jim ni treba iti v Ricmanje, nego jih dobé ceneje kolikor jih hočejo, tako da bi lahko izbirali, saj bi še katoliških prelatov lahko dobili dovolj, če bi jim prestop k protestantizmu dobro plačali.

— Zopet avdijenca. Ljubljanski škof dr. Jeglič je bil že zopet v avdijenci pri cesarju. Kaj je iskal, nam ni znano, konstatujemo pa, da je med vsemi avstrijskimi in ogrskimi škofi dr. Jeglič največkrat cesarja nadlegoval.

— Klerikalna oskrb slaboumnih duhovnikov. Piše se nam: Kako »krščanska« je cerkev napram svojim lastnim duhovnikom, kadar ji postanejo nadležni, kaže prav drastično postopanje z nesrečnim kaplanom Bezeljakom. Mesto da bi se ga dalo v pokoj, utaknili so ga v prisilno delavnico in ga tako rekoč živega pokopali. »Slovenec« piše, da je škofijstvo preskrbelo Bezeljaku vso oskrb pri Sv. Križu, kjer pa on ni hotel biti. In ker ravno

pri Sv. Križu ni hotel ostati, ga ni pobožna gospoda vedela drugam deti, kakor v prisilno delavnico. To postopanje je popolnoma nezakonito. Škofijstvo bi bilo slaboumnemu Bezeljaku že davno lahko priskrbelo primerno eksistenco in tako preprečilo mnogo pohujšenja, ako bi bilo hotelo. Dvorni dekret z dne 17. oktobra 1811, ki je še sedaj v veljavi, določa namreč, da pristojna slaboumnim duhovnikom 200 goldinarjev starega denarja za oskrbo v kakem samostanu pri usmiljenih bratih. Ta svota, ki se izplačuje iz verskega zaklada, nekako zadostuje za oskrbo enega človeka v samostanu. Škofijstvo bi torej lahko bilo na dostojen način poskrbelo za Bezeljaka, in ako ni mogel biti v kriškem samostanu, naj bi se ga bilo poslalo v kak drug samostan, ne pa da ga je bilo treba kot kacega cigana zapreti v prisilno delavnico. Seveda pri tem bi trpel verski fond in to bi bilo zopet farški bisagi na škodo!

— **Alojzij Pogačnik** †. V Cerknici je 29. m. m. po dolgi in težki bolezni umrl eden najuglednejših notranjskih rodoljubov, gospod Alojzij Pogačnik. Pokojnik si je s svojo marljivostjo, delavnostjo in razumnostjo vsvaril veliko in cvetočo trgovino, pa je tudi v javnosti vneto deloval za občni blagor. Dolgo let je bil župan velike občine cerkniške ter si zanj pridobil nepozabljivih zaslug. Ko ga je težka bolezen končno prisilila, da se je odpovedal županstvu, ga je cerkniška občina izvolila svojim častnim občanom, da mu tako izrazi svojo hvaležnost. Pokojni Pogačnik je bil mož v najlepšem pomenu te besede. Miren in prevdaren, a zvest in zanesljiv, energičen in delaven, pri tem pa blagega srca in dobrih rok. Narodno-napredna stranka je z njim izgubila odličnega somišljenika in zvestega sobojevnika, ki ga bo težko pogrešala, saj je bil Pogačnik znan in spoštovan po vsi Notranjski tako, kakor malokdo in spoštovali so ga tudi politični nasprotniki, vedoč, da je poštenjak skoz in skoz, mož, ki ima pri vsem svojem delovanju najboljše namene, mož, kateremu sta občna korist in narodov blagor resnično pri srcu. Pokojnik je že pred meseci začel bolehati; iskal je pomoči na Dunaju in v Ljubljani, a ni je našel, ker je bila njegova bolezen neozdravljiva. In tako mora v grob v lepi moški starosti. Pač tužna usoda!

— **Umrl** je v sredo v ljubljanski bolnici po kratki a mučni bolezni občepriljubljeni g. Luka Kenda, posestnik, trgovec in bivši II. načelnik žebljarski zadrugi v Kropi. Bil je zvest pristaš in somišljenik naše stranke. G. Luka Kenda je v svoji oporoki volil 40% vsega svojega premoženja družbi sv. Cirila in Metoda. Kolikor se da danes ceniti premoženje in posestva v Kropi in na Zgošah pri Begunjah, dobila bode družba okoli 4000 K. Vrlemu možu-samecu, ki je vsled poštenja in ljubeznjivega značaja užival splošno spoštovanje, bodi trajen spomin in zemljica lahka.

— **„Sijajni“ shod v Mirni peči.** Piše se nam iz Mirne peči: Ta „sijajni“ shod, ki se je vršil v ponedeljek, je priredil naš kaplan Fr.

Majdič v prostorih farškega krčmarja Košaka svojim klavrnim ovčicam. Ker pa se je že naprej nadejal, da bi mu kateri liberalcev resnico v obraz povedal, je za ta shod vse prav skri-vaj pripravil in mu je pri tem posebno skušal pomagati farški krčmar Košak, ki je že prej prosil kovača, naj bi mu nalašč za to napravil ključ, da bi lahko sebe in drugo črno vsebino zaklenil v sobo. Ali kovač je nalašč tako dolgo odlašal, da mu ključa le ni napravil, in zaradi tega je kaplanček onim, o katerih je gotovo vedel, da bodo mirno poslušali klerikalne laži, poslal pismena povabila. Na ta shod so prišli dr. Lampe, šmihelski kaplan in tudi znana novomeškega podobarja Kustjana ni manjkalo. Za predsednika tega shoda postavili so si bršlinskega kamnoseka Kokalja, ki se je jako oblastno ponašal s svojim predstvom in smo ga že sedaj spoznali, kako bi z nami kruto ravnal, ko bi kakšno oblast nad nami imel. Pred prihodom teh zgoraj imenovanih »gospodov«, položili so bili tukajšnji naprednjaki ožlindrancem na cesto vrečo peska z napisom 16%, žlindra, in ko so se mimo te vreče pripeljali, čuli so se klici: »Živio ožlindranci!« Ko so prišleci čuli ta znameniti pozdrav, zbežali so hitro v farovž, in ker so se ti klici še nekaterokrat ponavljali, je bršlinski kamnosek s pravo katoliško jezo enkrat srdito pogledal na cesti stoječe ljudstvo. Je prava kravica ta kamnosek. Da nimajo ti usiljeni kmetski voditelji nikake sramežljivosti v sebi, pokazal je dr. Lampe s tem, da je takoj v začetku svojega govora povedal, da to njim nič ne stori, ako njim kdo očita, da imajo od žlindre umazane roke, morebiti si svojo sleparijo z žlindro še v čast štejejo. Na tem shodu je dr. Lampe le bolj v prilikah govoril, da smo kmetje le mleko na dnu posode, na vrhu te posode pa je smetana in ta smetana so graščaki, advokati in notarji, in zaradi tega je po njegovem mnenju potrebno, da se to mleko in smetana premeša. Slednjič je začel navzoče kmete prositi, naj se podpišejo, kateri hočejo pristopiti h »Katoliškemu političnemu društvu«, ali teh podpisov je nabral jako malo. Kako malo naše prebivalstvo zaupa duhovščini kaže to, da je na tem shodu celo neki klerikalec očitno povedal, da »Domoljub« in »Slovenec« same laži prinašata. Da sta ta dva lista res lažnjiva, potrdil je tudi dr. Lampe, ker je v svojem govoru povedal, da vsakdo mora vsaj nekoliko lagati, samo Bog da je pravičen in resničen. O vsem tem shodu bodi ob kratkem povedano, da je bil kaplan Majdič vratar, farovski hlapec pa je bil prevzel vlogo policaja, da je branil vstop onim, ki nočejo trobiti v klerikalni rog. Kapelan je pri tem toliko trpel, da je bil ves moker od potu, ker je z vso močjo vrata tiščal, da ne bi kateri brezverec vstopil v sobo, ali enemu se je bilo vendarle posrečilo, da je bil prišel brez povabila v sobo in potem ni hotel ven iti, če tudi ga je kapelan vedno ven gonil in še celo farovškega hlapca na pomoč poklical, da bi ga z njegovo pomočjo iztiril ven. Ali vse to ni nič pomagalo. Dr. Lampe je tudi govoril, da on in nobeden duhovnikov nima od

tega nobenega zaslужka, ali mi ne verjamemo, da bi bil farški krčmar Košak samo zavoljo kaplanove rado-darnosti prodal toliko vina, kolikor se ga je ta dan pretočilo po vedno žejnih grlih klerikalnih ovčic. Bahal se je dr. Lampe tudi, da je bil šel s škofom na Dunaj, ni pa povedal po kaj, ker se mu je že naprej dozdevalo, da bi bil utegnil kdo vprašati ga, kdaj bo šel ričet jest. Ko pa sta se dr. Lampe in šmihelski kapelan odpeljala iz Mirnepeči, čuli so se na cesti klici: »Živio«, in ona dva sta to z veseljem pozdravila, misleča, da to njima velja, ali začudeno sta pogledala, ko sta čula glasove: Živio dr. Tavčar, fej Žlindra!

— **Dogodki v Ricmanjih.** V ponedeljek dne 2. t. m., na praznik svečnice, so Ricmanjci imeli delavski dan, ker so povsem uvedli iztočni cerkveni koledar. Dne 3 t. m. ob 10. uri zjutraj je prišel v Ricmanje žandarmerijski odposlanec v spremstvu 25 orožnikov, ki so zopet obkolili vas in zaprli vsa pota. Omenjeni žandarmerijski odposlanec je prišel z 10 orožniki pred hišo vaškega župana Iv. Berdana, katerega pa ni našel doma. Na to so se žandarji razkropili na vse strani in ga iskali. Mož je bil po svojih opravilih v Borštu in se je med tem časom vrnil domov. Takoj je prišel zopet pred hišo c. kr. žandarmerijski odposlanec z 10 orožniki in je vročil vaškemu županu nastopni ukaz: Nr. 24/Pr. Gospodu Ivanu Berdan, Ricmanje. Vsled odloka c. kr. namestništva od 30. januarja t. l., št. 259/Pr. zahtevam od Vas izročitev ključev kaplanijskega poslopja v Ricmanjih, Vam predane od kapelana dr. Požarja. V ta namen nalagal sem c. in kr. žandarmerijskemu poverjeniku, da iste ključke od Vas prevzame. Naročujem Vam torej, da jih precej istemu izročite. C. kr. okrajno glavarstvo. V Koprju, dne 1. februarja 1903. C. kr. namestniški svetnik: Schaffenhauer s/r. Na to je župan protestiral proti takemu postopanju, posebno še, ker je hiša izključno lastnina občine Ricmanje-Log. Proti sili da se ne more upirati ter izroča s protestom ključke. C. kr. orožniški odposlanec je vzel županu ključke. Ljudje so bili, kakor navadno, mirni in se ni nikdo niti ozrl ni na orožnike ni na njihovega komisarja. S tem korakom je posegla državna oblast v lastninsko pravico občanarjev iz Ricmanj in Loga. Zato so vaški poglavarji odločili, da nastopijo civilno-pravdno pot. Obe cerkvi in zvoniki so še vedno zaprti, na vratih so povsod še angleške žabnice. — Tako poroča »Edinost«. Mi pa dostavljamo: Če je kapelanija res izključno lastnina občine Ricmanje-Log, naj vloži županstvo pri državnem pravdnistvu kazensko ovadbo.

— **Suh ofer v Sežani!** Na božični dan je po deželi navada, da priredijo g. župniki »ofer«. Ta dan je tudi g. župnik sežanski priredil »ofer« — ali »ofer« je bil — suh. Čakal je in čakal, da kaj priberači, ali ko je videl, da se živa duša ne zmeni za take radovoljne davke, zapre »ofer«. Samo trije gospodje so mu hoteli darovati nekaj kronic. Ko je bil »ofer« končan, morali so isti

gospodje za altarjem do dokončane službe božje čakati. Bolje bi bilo, da so iste kronce, ki so jih nameravali darovati g. župniku, darovali za uboge v Sežani, kajti g. župnik ni potreben milodarov. Ljudstvo je vendar enkrat spregledalo, da je g. župnik dobro plačan in vsled tega tudi nobeden k »ofer« ni šel. In tako je tudi prav! Opazovalec.

— **Iz klerikalne gospodarske organizacije.** Svoj čas so klerikalci v Kamniku ustanovili »kmetijsko društvo«. Tudi kaplan Kalan, ki hoče sedaj ljubljanskim deklam pozobati njihove prihranke, je bil pri tem društvu udeležen. Ob ustanovitvi tega »Kmetijskega društva« so klerikalci bobnali, kar se je dalo in se silno bahali, kako ogromne koristi postane stvar za kmetski stan. Prvo, kar so storili, je bilo to, da so v Volčjem potoku kupili veliko kmetijo. A že pri tem prvem koraku so storili veliko neumnost, preplačali so namreč kmetijo tako, da se je vse čudilo. Seveda ni moglo društvo s tako kmetijo izhajati, tem manj, ker se je tudi slabo gospodarilo. Konec je bil, da je »kmetijsko društvo« začelo misliti, kako se te kmetije iznebi. V nedeljo teden so jo prodajali, pa je za noben denar niso mogli prodati. Sedaj mislijo te blage duše kmetijo — parcelirati. V časih, ko se delajo zakoni o zlaganju zemljišč, pa začno klerikalci razkosavati celo navadne kmetije, začno delati to, kar se v raznih državah kaznuje z ječo. Tako je narodno-gospodarsko delo klerikalne stranke!

— **Konsum v Tuhinju** je poginil, kakor je razvidno iz uradnega lista, ki je objavil naznanilo, da je društvo sklenilo likvidirati.

— **K občinskim volitvam v Zireh.** Kakor je že znano, so pri volitvah v I. razredu zmagali klerikalci z enim glasom večine. Kdor je pa videl klerikalno agitacijo, začuden povprašuje: »Samo en glas večine?« Opravičeno je to čudenje, saj je bila agitacija od klerikalne strani taka, kakršne ne pomnijo ljudje še pri nobenih volitvah. Klerikalci so v trumah hodili agitirati, ko so grozili s peklom in hudičem, vlačili ljudi s silo na volišče. Posebno so se pa potrudili klerikalci za I. razred. Tako so v Ledinah kmeta Trepala oblegali tri dni podnevu in ponoči. Bil je prej zanesljiv narodnjak, zato se jim ni hotel z lepo udati. Mož je že nekaj dni bolan ležal, a tudi to ni oviralo katoliških agitatorjev, da bi ga pustili v miru. Da bi se jih odkrižal, jim je obljubil, da nikamor ne voli. A tudi to ni izdalo. Zapustili ga niso skoraj za trenotek. Dan pred volitvami so bili pri njem pozno v noč. Ko so odšli, ga je žena zaklenila v izbo (manjšo sobo). Drugi dan se je privlekla klerikalna sodrga že ob 6. uri zjutraj k Trepalu. Brojila je okrog 15 mož — pardon pobalinov. Ker jim gospodinja ni hotela odpreti, so razbijali in bi gotovo s silo ulomili, če bi se jim končno ne odprlo. Zdaj se je prišel pravi semenj. Razgrajali in upili so drug čez drugega. Eni so kmeta prosili, drugi so mu grozili, tretji so popadali na kolena predenj, četrti so ga vlekli vun. To je trajalo do poldne. Ubogi kmet si ni mogel

pomagati drugače, da je šel iz sobe. A kakor gladni volkovi na svoj plen, so planili ti »ugledni« katoličani na kmeta in v hipu je bil na pripravljenem vozu. Tako in slično so delali povsod. Lažje jim je bilo delo pri ženskah. Tako so si n. pr. v Pečniku osvojili slavno Uršo in še neko drugo žensko, oziroma njih pooblastili že s tem, da jima je dal »ta mu štafasti Tonček« na izber nebesa ali pekel. Seveda sta pobožni ženi segli po nebesah. »Če hočeta nebesa, dajta sem pooblastiti,« je govoril pooblaščenec sv. Petra. To se je zgodilo; Tonček je pa, ponosno si brke vihajoč, odkorakal. Sploh je pa Tonček (kdor ga ne pozna, naj ve, da je mežnar, menestront, organist, cerkveni pevec, trompetist, mesogledec, brivec, zoboderec, krojač, kmet in — predsednik družbe zoper pijančevanje), jako važna oseba. Stare ženice si celo šepetajo, »da se mu gospud silno bojijo zameriti, ker, če mu kaj napak rečejo, se Tonček maščuje ob prvi priložnosti. Ta priložnost je pač tedaj kadar je Tonček nakurjen! No, te prilike ni treba dolgo čakati, zakaj Tonček je »nakurjen« vsak dan trikrat, če ima kaj okroglega v žepu. Maščuje se pa baje s tem, da gre v farovž ter pove »gospudu«, kar jim gre. Kaj mu takrat pove, o tem si pa ženice še niso na jasnem. Kako silo so delali klerikalci, kaže tudi sledeči slučaj: Nekega kmeta, ki je sicer zelo pobožen, a vendar ni hotel klerikalno voliti, so zadeli s silo na voz. Pripekljali so ga do »Petrona« v Žireh. Tam Bog roko ven moli, in tega božjega migljaja niso smeli ti »vzorniki« katoličani ignorirati. Zato so voz ustavili in stopili v gostilno, da se pokrepčajo po tolikem trudu in izpijejo kozarec vinca v božjo čast. Na pripeljanega kmeta pa niso toliko pazili, misleč si, da je sedaj itak njihov. Ali kmet je bil drugih misli. Ko so šli drugi v gostilno, je šel on za hišo. Misleč, da pride za njim, se agitatorji niso več brigali zanj. A ko ga le ni, ga gredo iskat; seveda zaman. Kdor bi jih opazoval, ko so šli od »Petrona«, videl bi, da imajo ne navadno dolge in kisle obraze. Ali morda od Petronovega vina ali pa ...? Takih epizod izza teh volitev bi se dalo še mnogo napisati, pa bodi dovolj.

— **Ulom.** V času od 20. na 24. t. m. ulomili so tatovi v mlin posestnika Antona Žitka v Stranjah pri Hrenovici in so pokradli iz mlina več obleke, denarja, perila in drugih reči, v vrednosti okoli 180 kron. Tatovom so prišli na sled in imajo enega že zaprtega.

— **Umor.** V Ivanjskem vrhu v Slov. Goricah v neki koči je bil že 61 let neki 88 let stari Hvalič, viničar. Mož je bil jako delaven in je še sedaj v skrajni starosti vedno delal. Ena njegova hči je omožena v Kunovi, hči Roza Hvalič pa je bila doma ter vestno skrbela za onemoglega očeta. Roza je bila stara 56 let. Tako sta živela srečno skupaj stari in njegova hči. 28. t. m. okoli sedme ure, ko je Roza zunaj v kuhinji in v hlevu opravljala, je prišel v sobo, kjer je ležal stari Hvalič v postelji, neki umazan mož. Stopil je k postelji z dolgim nožem, grozeč starcu: »Denar, ali boš mrtev.« Hvalič mu je pravil svojo revščino itd. Mož, videč, da ne opravi nič, začne stikati po sobi ter res najde okoli 9 gld. Ko je bil v drugi sobi, mislil je stari vstati, da bi poklical Rozo, »tat ga je prijel, položil v posteljo

ter mu zagrozil, da bo mrtev, če se gane. Ko je ropar vse preiskal, se najedel in napil žganja, je oblekel Hvaličevo obleko in škornje, prinesel si iz kuhinje vode ter se pred Hvaličem popolnoma umil po obrazu, vratu in povsod, kakor biti mora. Še celo Hvaličevo milo si je posodil. Ko je bil umit, se ni več tako obrnil, da bi ga Hvalič videl v obraz. Vse to je trajalo blizu dve uri. Ko je bil tat tako praznično oblečen, je zapustil Hvaliča, odšel iz sobe v kuhinjo in na prosto. Šele sedaj je vstal Hvalič in šel gledat, kje je Roza. Našel jo je v kuhinji obešeno. Morilec jo je zadavil in potem ne prav obesil, temveč le privezal. Starec je potem zlezal na prosto, ali do sosedu je potreboval pol ure, čeravno je le nekaj korakov. Sedaj šele so tekli ljudje in našli Rozo mrtvo. Popoldan so prišli orožniki preiskavat. Ženske so povedale, da so v peči neke zgorale cunje. Previdno so jemali pepel iz peči in končno dobili tudi na pol zgorelo vojaško knjižico Mihaela Waidingerja, skoraj sosedovega sina, kateremu je Roza mnogokrat kruha dala, ko je bil še majhen. Kakor kaže že ime morilčeve, ni on naš. Njegovega očeta so prinesli kot majhnega otroka iz Gradca iz najdenišnice, mater pa so pustili tukaj potujoči Kočevarji. Morilec Waidinger je tedaj po obeh straneh nemškega pokolenja. Miha Waidinger je bil že večkrat zaprt radi tatvine. Streljal je že na lastnega očeta in ker ga ni dobro zadel, je sebi z velikim nožem na grlu puščal, a bolelo ga je morda, zato ni tiral do skrajnosti. 6. t. m. med prvo božjo službo je prišel z roparskim namenom v neko krmo. Krčmarčina sestra je bila sama doma in imela vrata zaklenjena. Ko je slišala po vratih trkati, je vzela luč in šla odpirat. Waidinger je vstopil in ona mu je posvetila pod nos, katerega je skrival pod klobuk, ter mu rekla: »A ti, Miha, si!« Ona je vrata zopet zaklenila in to je menda vzelo Miha pogum. Šla sta v sobo in dobil je naročni šnops. V nedeljo pred je prišel popoldne k neki vdovici z nožem v roki in brez klobuka v sobo. Vdovica je še pa čvrsta in napodila ga je, da je moral bežati bos in brez klobuka v šumo. Vendar nima vdovica od čevljev in klobuka nobenega haska, ker so ji vse odnesli sedaj žendarmi. Morilec še niso dobili.

— **Umor in samomor.** Iz neke, na korzu v Pulju ležeče hiše je bilo predvčeršnjim popoldne nekoliko slišati streljanje iz revolverja in obupno klicanje na pomoč. Nekaterniki so pohiteli v hišo, vlomili vrata in našli neko žensko in nekega moškega v krvi. Oba sta bila mrtva. Ustreljena ženska je bila pevka, ki je nastopala v neki puljski gostilni, moški pa neki pevec z Reke; on je njo ljubil, ona pa njega ni marala. Pevec je prišel skrivaj z Reke v Pulj, se vtihotapil v njeno sobo in tam ustrelil njo in sebe.

— **Samomor v ječi.** Porotno sodišče v Trstu je meseca septembra obsodilo Janeza Škrka iz okolice Sežane na smrt na vešalih, ker je umoril svojo sinaho. Kasacijski dvor je na ničnostno pritožbo dr. Gregorina to rabsodbo razveljavil in je odredil novo obravnavo in sicer pred porotniki v Gorici. Ta obravnavo je bila določena na 7. t. m. Po rabsodbi kasacijskega dvora je bilo skoro gotovo, da bo Škrk obsojen le radi uboja, ne radi umor, a Škrk se je tako bal smrtne obsodbe, da se je v ječi sam z dvema robcema obesil.

— **Pomočnik ustrelil dekle.** 18 letni pomočnik T. Gaggl pri trgovcu Spilerju v Celovcu je imel iz neke sobe prinesiti nekaj jabolk. V sobi je bil tudi samokres. Gaggl ga je vzel, in ne vedoč, da je nabasan, je nameril na kuharico A. Hamersal, ki je bila tudi v sobi. Pritisnil je dvakrat. Samokres se je sprožil in smrtno ranjena se je ku-

harica zgrudila na tla. Prepeljali so jo v bolnišnico, kjer je umrla. Doma je bila iz Radiš. Zadeta je bila v prsi.

— **Redar po nesreči prestrelil dečka.** Redarja Fran Leskovič in Ivan Damiani sta bila v soboto od polnoči do 4 ure zjutraj v službi na istrski cesti v Trstu. Pred krmo Josipa Grižona sta ob 3. uri zjutraj zapazila mali plamenček, na kar je Damian ostal na licu mesta, Leskovič pa je šel okoli na ogled, da vidi, kdo je v obližju zapalil ogenj. Leskovič je kmalu na to videl, kako sta dva moška pri tekla iz nekega dvorišča ter z največjo brziho tekla po cesti proti Šklednju. V istem hipu pa je svojega tovariša slišal od zadel klicati, naj ulovi bežeča. Leskovič je stekel za onima dvema, a ju ni mogel uloviti; ustrelil je tudi enkrat v zrak, a tudi to ni pomagalo, ker ona dva sta se vedno bolj oddaljevala v divjem begu; Leskovič se je na to vrnil k drugemu redarju Damianu, ki je držal za roko nekega dečka, kateri je pozneje izjavil, da se imenuje Brandolin. Leskovič je na to spravil revolver v futral, a v tem se mu je revolver slučajno sprožil in se je krogla zarila dečku v trebuh. Deček je takoj zavpil, ker ga je, kakor je pozneje pripovedoval, nekaj zbadlo, a niti sanjalo se mu ni, da ima kroglo v trebuhu. Pozneje ni čutil več nikakih bolečin in se je po potu še pogovarjal z redarjema, vsled česar tudi ona dva nista mogla misliti, da je krogla iz revolverja zadela dečka. Ko pa so tako prehodili kakih 500 korakov, se je deček ustavil in ni mogel več naprej, ker je čutil velike bolečine v trebuhu. Redarja sta ga hitro pregledala in zapazila z grozo, da je deček prestreljen.

— **Nesreča.** Veletržec v Trstu gosp. Mankoč se je v nedeljo popoldne s tremi damami, mej katerimi je bila tudi njegova svakinja, gospa Ana Križaj, iz St. Petra peljal po cesti iz Trsta v Miramar. Voz ekvipaže je prišel v tir električne železnice — zanjedno pa se je približal električni voz. Kočijaš je bil vržen z voza, konji pa so se splašili in so zdirjali kar so mogli. Gosp. Mankoč je v tem vlekritičnem trenutku vspel na kočijažev sedež, vlovil vaje in poskušal dobiti konje v oblast. Gospa Križajeva pa se je tako bala, da je odprla vrata in vzlic branitvi svojih spremljevalk skočila iz ekvipaže. Padla je skrajno nesrečno. Zadel je z glavo ob tla tako, da se ji je kož vlila kri iz ust, iz nosa in ušes. Kočijaš, ki je bil vržen z voza, je prvi našel gospo Križajevo brez zavesti. Mejtem so se konji ukrotili in g. Mankoč je vzel nesrečno svojo svakinjo na voz ter jo peljal v bolnico, kjer je pa zdravnik le mogel konstatirati, da je gospa Križajeva mrtva. Pri padcu si je razbila lobanjo in je umrla, ne da bi bila mogla kako besedo izgovoriti. Gospa Križajeva je bila prišla šele nekaj dni popreje v Trst k svojim sorodnikom. Spoštovani rodbini naše iskreno sožalje.

— **Nesreča.** Iz Maribora se nam piše: Včeraj 4. t. m. okoli petih popoldan se je raznesla vest, da sta utonila pri drsanju na ledu dva sina g. Križeka, prejšnjega trgovca, sedaj glavnega zastopnika »Dunajske zavarovalne družbe«. Ta popoldan se je šlo več mladine drsat na mestni ribnik; led spran od dežja in juga je bil na več mestih nevaren. Kar se udere led pod 11 let stari Križekom, kateri zgine pod ledom. 14 let stari brat, ki je priskočil mlajšemu na pomoč je jednako prvemu našel smrt v vodi. Iskanje požarne brambe po truplih je bilo brezvpešno. Ob 8. uri vstavili so gasilci delo. Danes 5. t. m. se bo voda ribnika izpusila, da se najdejo trupli. Mati je baje dovolila otrokoma se drsati.

— **Redek slučaj.** Posestniku Pibercu na Polšici pri Podnartu skotila je svinja 18 mladičev, kateri so čvrsti in zdravi.

— **V svarilo izseljencem.** Pretečeni teden klatil se je neki agent z Reke po ilirsko-bistriškem okraju in je nagovarjal ljudi, naj se po znanem agentu Mislerrju že Bremen izselijo v Ameriko. Posebno jim je obljuboval nizke cene in jih nagovarjal, naj mu izroče potne liste in vsak po 20 K are, da bi jih tako lažje vjel in zvalil na Reko ter potem odposlal Mislerrju v Bremen.

* **Očetovo maščevanje.** V Koloniji v Italiji je bil zelo premožen meščan Luigi Manara, ki se je vedno prepiral s svojim sinom. Zaklel se je, da ne bo sin za njim poddedoval niti krajcarja. V ta namen je prodal vsa svoja posestva in hiše ter kupil za ves skupiček vrednostnih papirjev — v vrednosti 1 milijona lir. Vse te papirje je stlačil v posteljo, se v njo vlegel ter zažgal. Zjutraj je bilo od njega in njegovega premoženja le kup pepela.

* **Žene v Avstraliji** so dobile splošno volilno pravico. Že pri prihodnjih splošnih volitvah zna to postati usodno za moške. Ako se bodo namreč ženske polnoštevno udeležile volitev, dobijo v glavnem mestu skoraj 20 000 glasov večine. Volilni imenik v Melbourne pa izkazuje celo 26 000 večine ženskih glasov. Dobro, da se avstralske žene še ne zavedajo splošno svojih političnih pravic, sicer bi prav lahko došle na krmilo — potem pa gorje moškim!

* **Za ženske sodne priče.** Kolikokrat se zgodi, da ženske za priče zaslišane pri sodnji ne povedo natančne starosti. Seveda ne povedo večjo starost, a kaznjiva je tudi taka napoved, ki izvirja iz sramežljivosti. Te dni je bila na Dunaju zaslišana za pričo 16letna šivilna Ana Peter. Ker pa se ji je reklo, da bo njena izpoved več veljala, ako reče, da je starejša, napovedala je svojo starost z 20 leti. Ženska pa, proti kateri je pričala, jo je ovadila vsled tega in sodišče jo je moralo po zakonu zaradi goljufije obsoditi v 14 dnevni zapor.

* **Zoper alkohol** se deluje najvpešneje v Švediji. Dočim je leta 1830. še prišlo na osebo 23 litrov alkohola, ne pridejo sedaj niti 4 litri več, dočim se na Nemškem popije 11,2 litrov na osebo. Zato pa potujejo po Švedskem moške in žene, ki pridigujejo zdržavanje pred opojnimi pijačami, a tudi v državnem zboru je 50 mož močna stranka obstinencijev.

* **Pretendent zaprt.** V Tangerju se oficiozno zatrjuje, da je sultan vjel pretendenta Bu Hamara, ga zaprl v kletko in ga tako pustil v Fez prepeljati. Ta vest pa ni popolnoma verjetna, ker se od druge strani zopet zatrjuje, da je pretendent na prostem in da je sultan vjel samo pretendentu sličnega vstaša.

* **Celjska kri.** V Curihu so po dolgem iskanju prijeli nevarnega sleparja Gabrijela Kraitschirja, rodom Celjana. Mož je 40 let star, oženjen toda ločen od žene, bivši privatni uradnik, ki je bil zaradi goljufije že kaznovan z več mesečno ječo. Zanjih 10 let je živ le od sleparij. Vozil se je po večjih inozemskih mestih ter nastopal zelo elegantno kot grof Alfred Lazansky, kot huzarski ritmojster, kot baron Fürth in Brever. Lovil je postarne, a bogate vdove, jih spravil v sramoto zaročivši se z njimi. A ko jim je izvalil še denar, se je odpeljal na nove love v druga mesta. Na ta način je pripravil ob čast in denar celo vrsto zaljubljenih vdov iz aristokratskih krogov. Na Dunaju je imel elegantno in obvezno stanovanje ter dve pomočnici, bivši svoji zapeljanki. Vse hudoobje se seveda ne bodo zvedele, ker večina osramočenih in osleparjenih vdov se ne bo oglasilo.

* **Židovski zamorci.** Londonski »Jewish Chronicle« glasilu angleških židov poroča, da je trgovec

Sidney Klein našel v notranjih pokraj-
nah zapadne Avstralije zamorsko ži-
dovsko pleme. Razne šege teh zamor-
cev so židovskim povsem podobne in
tudi — obrezovanje njihov običaj. Za-
morci imajo leseno svetišče, v katerem
je našel Keln Mojzesove zapovedi. V
svetišču darujejo črni židovi ptice in
koze svojemu Jehovu. Sobota jim je
praznik in ob sobotah molijo ter daru-
jejo svoje kozle. Dasiravno je v njih-
vih gozdih vse polno divjih prašičev,
novi židovi vendar le ne jedo prešičje
meso, ker slednje ni „košer“. Klein
jim je pokazal hebrejski molitvenik,
toda oni so razumeli le par besed.
Neki star mož mu je zatrdil, da je he-
brejščina izumrli jezik, katerega so
govorili njegovi pradedje. Može se po-
roče le z dekleti njihovega rodu. Klein
je prepričan, da so tamošnji zamorci
pravi židovi, dasiravno ne ve, poznajo
li oni Mojzesa in Abrahama.

Prijeten gost. Neki rejni
gospodar je vprašal svojega gosta po
obedu: „Ali veste kaj o literaturi?“ —
„Ne.“ — „Veste kaj o umetnosti?“ —
„Nič.“ — „Ali ste muzikaličen?“ —
„Prav nič.“ — „Hvala Bogu, da sem
dobil enkrat pravega človeka. Pojdite
z menoj v kabinet, kjer imam smodke.
Tam se bočeva prijetno razgovarjati.“

**Dvojčka ki nista rojena
v jednem letu.** Gospa Štiffova v
Chicagi porodila je v novoletni noči
dvojčke. Porod je trajal tri ure in tako
je prišlo, da je bil prvi otrok rojen
dne 31. decembra 1902 in drugi 1. ja-
nuarja 1903.

Srečni kaznjeneec. John
Ynung iz Noxubel Countyja dosedaj še
ni dobro živel. Zamorec je delal na
neki farmi in njegovo najdaljše poto-
vanje je bilo 10 milj daleč od farme.
Železničnega vlaka še v svojem živ-
ljenju ni videl in tega tudi ne bi do-
čakal, ako ne bi bil obsojen v dvoletno
ječo. Young se je nepopisno veselil, ko
se je moral z železnico peljati v ječo.
Vozovi so mu mnogo bolj ugajali, nego
njegova uborna kočja, in ko so mu dali
novo obleko kaznjencev, ni vedel kaj
bi počel radi veselja.

Loterijske srečke.

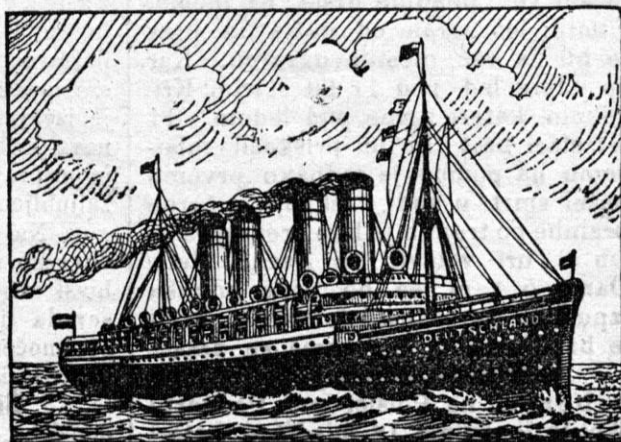
Brno , 4. februarja.	4, 66, 71, 10, 32.
Dunaj , 31. januarja.	59, 42, 6, 20, 37.
Trst , 24. januarja.	68, 1, 38, 85, 58.
Gradeo , 31. januarja.	29, 35, 42, 18, 17.
Praga , 28. januarja.	51, 54, 24, 85, 50.
Lino , 24. januarja.	41, 55, 20, 60, 30.

Tržne cene v Ljubljani.

	K	h		K	h
Gov. meso I. kg	130		špencič. 100 kg	27	40
„ „ II. „	110		„ koruzna „	19	—
„ „ III. „	1—		„ ajdova „	35	—
Telečje „	150		Fižol, liter „	—	20
Praščjem. sv.	160		Grah, „	—	40
„ pr. „	2—		Leča, „	—	25
Koštrun. meso „	1—		Kaša, „	—	20
Maslo „	260		Ričet, „	—	—
Surovo maslo „	240		Pšenica 100 kg	18	40
Mast praščja „	180		Rž „	15	—
Slanina sveža „	170		Ječmen „	15	60
„ prek. „	180		Oves „	15	40
Saló „	140		Ajda „	19	60
Jajce „	7		Proso, bel. „	18	—
Mleko, liter „	18		„ nav. „	16	—
Smetana sl. lit.	80		Koruza „	16	80
„ kislá „	80		Krompir „	5	60
Med „ „ kg	150		Drva, trda m³	7	80
Piščanec „	140		„ meh. „	5	60
Golob „	50		Šeno „ 100 kg	7	60
Raca „	—		Slama „	7	—
Zajec „	—		Stelja „	—	—

**Največje, najhitrejšo ter naj-
varnejšo vrsto velikanskih par-
nikov, ki vozijo
v Ameriko.**

Hamburg-New York le 6 dni.
Vozne karte po najnižjih cenah
za vse razrede prodaja ter daje
pojasnila točno in brezplačno
oblastveno potrjena
agentura
Hamburg-Ameriške linije
Ljubljana
Dunajska cesta št. 31
od južnega kolodvora takoj na desno.



Povsod po Slovenskem
in še čez mejo razširja se od
dne do dne poraba prave in
najboljše

kavine primesi

v prid družbe sv. Cirila in Metoda
iz
I. jugoslov. tovarne za
kavine surogate
— v Ljubljani. —
Zahtevajte jo povsod!!

ŠKRAT

najcenejši slovenski šaljevi list
izhaja v Trstu vsako soboto
ter prinaša lepe izvirne slike.

Cena za celo leto K 6.—
„ „ pol leta „ 3.—.
Posamezne številke po 10 stot.
Naslov:
Uprava lista „Škrat“ v Trstu.

Zmešane lase

kupuje po najvišjih cenah in plača
bolje nego vsaka zunanja firma

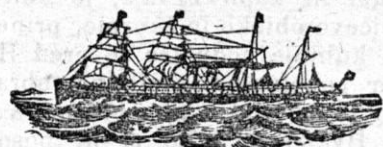
Ludovik Businaro
v Ljubljani, Hilšarjeve ulice št. 10.
Nabiralce las opozarjam s
tem uljudno na mojo firmo.

Odlikovan s kolajno na pa-
riški razstavi leta 1900.

Vse vrste 2408-4
tamburic
priporoča tvrdka
J. Stjepušin
v Sisku
na Hrvatskem.
Ilustr. cenik
se po-
šlje na
zahte-
vanje
franko.

Odlikovan s kolajno na bu-
dapeštanski razstavi l. 1896.

Red Star Line, Antwerpen



v Ameriko.

Prve vrste parobrodi. — Naravnost
brez prekladanja v New York in v
Philadelphijo. — Dobra hrana. —
Izborna oprava na ladiji. — Nizke
vožne cene.

Pojasnila dajejo:
Red Star Line, 20, Wiedener Gürtel,
na Dunaju ali (2073—23)
Anton Rebek, konc. agent
v Ljubljani, Kolodvorske ulice 32.

Najnižje cene
Največji izbor
Skrbno
izdelovanje
Preobleke. Popravila.
L. Mikusch
tovarna dežnikov
Ljubljana, Mestni trg.

Odvetnik
dr. Vladimir Ravnihar
ima svojo pisarno
v Ljubljani, Sodnijske ulice št. 5
v novi Čudnovi hiši nasproti sodnijskemu
poslopu.

Vsaki gospodinj

je čestitati, ki glede na zdravje, prihranek in dobri
okus uporablja Kathreiner-Kneippovo sladno kavo.

Vljudna prošnja: Pri kupovanju ne zahtevajte samo „sladne kave“,
ampak izrečno vselej — Kathreinerjevo — Kneippovo sladno kavo
in odjemajte jo le v izvirnih zavojih, kakršnega kaže ta podoba.



Cena zavoju 50 vinarjev.
vsebinska 500 gramov.

Kathreiner
Kneippova sladna kava
v polnih zrnih.
Kathreinerjeve tovarne za
Monakovo.